

МОТИВИ към ПРИСЪДА № 21 от 07.12.2021г. по НОХД № 651/2021г. по описа на Районен съд Несебър, VI състав, председател Валери Събев.

Съдебното производство по делото е образувано по повод внесен в съда от Районна прокуратура Бургас, ТО Несебър, обвинителен акт срещу подсъдимата М. ИВ. Г. за това, че на 25.02.2020г., 26.02.2020г. и на 15.05.2020г., в кабинет № 13 и в кабинет, ползван от „Началник сектор" в сектор Разследване - Несебър", в сградата на РУ Несебър, находяща се в к.к. Слънчев бряг, ул. Чайка №7, в условията на продължавано престъпление, противозаконно пречела на орган на властта - разследващ полицай при РУ Несебър да изпълни задълженията си - да изпълнят указанията на прокурор за провеждане на процесуално следствено действие- очна ставка, както следва:

1. На 25.02.2020 г., в кабинет № 13, в РУ Несебър, противозаконно пречела на орган на властта - „Старши разследващ полицай" в сектор „Разследване - РУ - Несебър" при отдел „Разследване" при ОДМВР - Бургас -Т. Н. Н. да изпълни задълженията си по чл.197 от НПК - „Писмените указания на прокурора до разследващия орган са задължителни и не подлежат на възражение", чл.203, ал.1 от НПК „Разследващият орган взема всички мерки за осигуряване на своевременно, законосъобразно и успешно извършване на разследването", чл.203, ал.2 от НПК „Разследващият орган е длъжен в най-кратък срок да събере необходимите доказателства за разкриване на обективната истина, като се ръководи от закона, вътрешното си убеждение и указанията на прокурора", чл.4 от ЗМВР „Държавните органи, организациите, юридическите лица и гражданите са длъжни да оказват съдействие и да спазват разпорежданията на органите на МВР, издадени при или по повод осъществяване на определените им със закон функции", чл.67 от ЗМВР „Полицейските органи предотвратяват, пресичат, разкриват и разследват престъпления, да проведе действие по разследването по досъдебно производство № 304 ЗМ-110/2019 г. по описа РУ-Несебър - очна ставка, по смисъла на чл.143, ал.1 и сл. от НПК, като отказвала да отговаря на поставените въпроси от старши разследващ полицай Т. Н. Н., карала се с другата свидетелка А.М. Д., на висок тон наричала старши разследващ полицай Т. Н. Н. „Неграмотна, над теб има други хора, ще те изправя пред съдебен спор!";

2. На 26.02.2020 г., в РУ Несебър, в кабинет № 13, противозаконно пречела на орган на властта - „Старши разследващ полицай" в сектор „Разследване - РУ - Несебър" при отдел „Разследване" при ОДМВР - Бургас Т. Н. Н. да изпълни задълженията си по чл.197 от НПК „Писмените указания на прокурора до разследващия орган са задължителни и не подлежат на възражение“, чл.203, ал.1 от НПК „Разследващият орган взема всички мерки за осигуряване на своевременно, законосъобразно и успешно извършване на разследването“, чл.203, ал.2 от НПК „Разследващият орган е длъжен в най-кратък срок да събере необходимите доказателства за разкриване на обективната истина, като се ръководи от закона, вътрешното си убеждение и указанията на прокурора", чл.4 от ЗМВР „Държавните органи, организациите, юридическите лица и гражданите са длъжни да оказват съдействие и да спазват разпорежданията на органите на МВР, издадени при или по повод осъществяване на определените им със закон функции“, чл.67 от ЗМВР „Полицейските органи предотвратяват, пресичат, разкриват и разследват престъпления“, да проведе действие по разследването по досъдебно производство № 304 ЗМ-110/2019 г. по описа РУ-Несебър - очна ставка, по смисъла на чл.143, ал.1 и сл. от НПК, като не отговаряла на поставените въпроси на старши разследващ полицай Т. Н. Н., искала разследващият полицай да премахне отразените в протокола въпроси, карала се с другата свидетелка - А.М. Д. - на висок тон, държала се неуважително, крещяла: „Вие работите както ви изнася! Полицайте са прости.", наричала старши разследващ полицай Т. Н. Н. „неграмотна", държала се неуважително, взела протокола за проведената очна ставка и го прибрала в чантата си, блъскала с ръце р.п Н., от което тя загубила равновесие и паднала на земята; казала на р.п В.Т.: „Ти няма ли да си тръгваш, не ми казвай ти на мен какво да правя!";

3. На 15.05.2020 г., в РУ Несебър, в кабинет, ползван от „Началник сектор /главен разследващ полицай/" в сектор Разследване - Несебър" при отдел „Разследване" при ОДМВР - Бургас Р. П. П., противозаконно пречела на орган на властта - „Началник сектор /главен разследващ полицай/" в сектор Разследване - Несебър" при отдел „Разследване" при ОДМВР - Бургас - Р. П. П. да изпълни задълженията си по чл.197 от НПК „Писмените указания на прокурора до разследващия орган са задължителни и не подлежат на възражение", чл.203, ал.1 от НПК „Разследващият орган взема всички мерки за осигуряване на своевременно, законосъобразно и успешно извършване на разследването“, чл.203. ал.2 от НПК „Разследващият орган е длъжен в най-кратък срок да събере необходимите доказателства за разкриване на обективната истина, като се ръководи от закона, вътрешното си убеждение и указанията на прокурора", чл.4 от ЗМВР „Държавните органи, организациите, юридическите лица и гражданите са длъжни да оказват съдействие и да спазват разпорежданията на органите на МВР, издадени при или по повод осъществяване на определените им със закон функции“, чл.67 от ЗМВР „Полицейските органи предотвратяват, пресичат, разкриват и разследват престъпления“, да проведе действие по разследването по досъдебно производство № 304 ЗМ-110/2019 г. по описа РУ-Несебър - очна ставка, по смисъла на чл.143, ал.1 и сл. от НПК, като не отговаряла на поставените въпроси на Главен разследващ полицай Р. П. П., на висок тон се карала с другата свидетелка - А.М. Д. и крещяла истерично, държала се грубо с всички присъстващи лица, включително с главен разследващ полицай Р. П. П., прекъсвала св. Д. при даване на показания, саморъчно нанесла корекции в протокол за очна ставка, пречела да бъдат отразени направените изявления от св. А.Д. като ставала права, застанала до бюрото на разследващия полицай и ръкомахайки му наредила „Това не го записвайте! Това е лъжа! Вие пишете само това, което тя казва, мен никой не ме слуша!" – престъпление по чл.270, ал.1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК.

В съдебно заседание представителят на Районна прокуратура Бургас, ТО Несебър, поддържа повдигнатото обвинение. Счита, че от проведеното съдебно следствие по безспорен и категоричен начин се доказват механизмът на извършване на инкриминираното деяние и неговото авторство. Намира, че подсъдимата е осъществила от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 270, ал. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК. Излага, че деянието е извършено с активно поведение, изразяващо се във викане, отправяне на обидни реплики към разследващ полицай Н., изблъскване на разследващ полицай Н. с ръце, дърпане на протокола за очна ставка и внасяне на промяна в съдържанието на изготвения протокол за очна ставка чрез саморъчно дописване на текст, оказване на съпротива да бъдат записвани изявленията на свидетеля А. Д.. Сочи, че чрез действията си М.Г. е реорганизирала дейността на разследващите полицаи и е смутила работата на полицейските служители с работни кабинети в съседство с кабинета на разследващ полицай Н.. Твърди, че същото поведение е било манифестирано и при провеждане на процесуално-следственото действие очна ставка, извършено от разследващ полицай Р.П.. Счита, че М.Г. е демонстрирала едно пренебрежително отношение към разследващите полицаи, накарнала е чувството за чест и достойнство на Т.Н., накарнала е и телесната ѝ неприкосновеност, но и като цяло е демонстрирала явно неуважение към държавните органи. Излага, че от субективна страна деянието е извършено виновно при форма на вината „пряк умисъл“. Счита, че при индивидуализацията на наказателната отговорност като смекчаващо обстоятелство следва да бъде отчетено съдебното минало на подсъдимата, доброто ѝ процесуално поведение и породилата се у нея емоция. Намира, че отегчаващи обстоятелства не са налице. Предлага на подсъдимата да се наложи наказание глоба в размер на 250 лева при приложение на чл. 55, ал. 2 от НК. Моли за произнасяне в този смисъл.

Защитникът на подсъдимата излага, че прокурорът и свидетелите не са посочили противозаконни действия, които да покриват състава на чл. 270, ал. 1 НК. Обръща внимание, че единственият човек, който твърди, че М. е блъскала, дърпала и т.н. разследващата полицайка, е една бивша престъпница. Сочи, че св. Н. е излъгала в с твърдението, че не е

започнала активни физически действия спрямо обвиняемата, а обратното. Излага, че е ставало въпрос за чернова, а не протокол. Акцентира върху обстоятелството, че наблюдаващият прокурор упорито отказва да привлече Д. като обвиняема, макар че има достатъчно доказателства. Обръща внимание, че делото се води по чл. 270 от НК, а не за честта и достойнството на полицията. Счита, че М.Г. в качеството си на „пострадал“ няма задължения. Цитира международни актове, уреждащи правата на жертвите от престъпление. Намира, че ако М.Г. е действала емоционално, тя е била докарана до това емоционално състояние от самия разследващ полицай, който е действал абсолютно непрофесионално. Сочи, че пострадалото лице има право да му бъде зачетено достойнството, както и да откаже да свидетелства и да участва в очни ставки. Извършва анализ на показанията на разпитаните по делото свидетели. Сочи, че когато човек си защитава правата, това не представлява агресивно поведение. Намира, че М. с пълното си право е искала промените на протокола. Обръща внимание, че ако Г. е имала неправомерно поведение, Н. е имала право да я глоби по ЗМВР, но не го е направила. Сочи, че не е пуснала и оплакване срещу М.Г., преди оплакването да бъде пуснато от Д.. Счита, че 250 лева глоба означава подсъдимата да бъде призната за виновна по неосъществено престъпление, с неконсумиран състав, недоказана обективна страна и абсурдно твърдяна субективна страна. Намира, че тя може да е направила нещо невъзпитано и невъздържано, но не противозаконно по смисъла на чл. 270 от НК. Пледира за оправдателна присъда.

Подсъдимата е съгласна с казаното от защитника ѝ. В последната си дума моли за оправдателна присъда.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид становищата и възраженията на страните, намира за установено следното:

По делото се установява следното от фактическа страна:

Подсъдимата М. ИВ. Г. е родена на *****, в гр. С., с постоянен и настоящ адрес: гр. С., ул. *****, българка, български гражданин, неосъждана, разведена, пенсионер, ЕГН *****.

По жалба на М.Г. било образувано ДП № 304 ЗМ-110/2019г. по описа на РУ на МВР Несебър във връзка с извършено срещу нея престъпление по чл. 209, ал. 1 от НК. В жалбата Г. посочила, че дала на няколко вноски пари (сумата от около 3000 евро) на св. А.Д. за закупуване на недвижим имот в к. к. „Слънчев бряг“, сграда „Бисер“, като впоследствие се оказало, че този имот не е собственост на Д.. По досъдебното производство Г. приложила разписки за преведените суми, копие от предварителен договор подписан от нея и Д..

Действията по разследването по така образуваното ДП се водели от старши разследващ полицай – св. Т.Н.. В качеството си на разследващ полицай св. Н. взела решение да проведе очна ставка между М.Г. и А.Д., като насрочила същата за 25.02.2020г. На посочената дата, в ранния следобед, двете се явили в сградата на РУ Несебър и били поканени в кабинета на св. Н. (кабинет № 13 в сградата на РУ Несебър) за провеждане на очната ставка. По същото време в кабинета се намирала и св. Т. – също разследващ полицай в РУ Несебър. Това било така, тъй като свидетелките Т. и Н. изпълнявали служебните си задължения в един и същ кабинет. Подсъдимата седнала на диван в близост до бюрото на св. Т., а св. Д. – на отсрещната страна, срещу бюрото на св. Н.. Св. Н. започнала да задава въпроси на Д. и Г.. Още след задаване на първия въпрос „Познавате ли се двете?“ настанала суматоха, подсъдимата Г. казала, че не я познава и не иска да я познава. Г. и Д. започнали да водят диалог на висок тон и да се карат помежду си, а св. Н. се опитвала да ги прекъсне и да им обясни, че това е очна ставка и тя трябва да зададе въпросите си. Подсъдимата Г. не слушала въпросите, като на няколко пъти в стаята влизали служители от полицейското управление, които чули разговорите на висок тон по време на очната ставка. Г. продължила да повишава тон и казвала на св. Н., че е неграмотна и записва само това, което казва Д., че над Н. има други хора и ще я изправи пред „Съдебен спор“. Към края на работния ден –

около 17:30, Г. заявила, че иска да проведе очната ставка на следващия ден, в присъствието на упълномощен от нея повереник. Свидетелката Н. се съгласила и провеждането на очната ставка било насрочено за следващия ден – 26.02.2020г. за 13:30 часа.

На 26.02.2020г., около 16:30 часа, в кабинета на св. Н., отново се явили Г. и Д., като подсъдимата била придружавана и от повереник – св. А.. В кабинета отново се намирала св. Т.. По време на повторното провеждане на очната ставка Г. продължила да се държи по начина от предишния ден. Наричала Н. неграмотна и й казала, че над нея стоят други хора и ще я изправи пред „Съдебен спор“. Заявявала, че полиците са прости и работят както им изнася. Г. и Д. отново влезли в спор на висок тон. Св. Т. също се опитвала да прави забележки на Г., но в отговор подсъдимата я попитала няма ли да си тръгва и казала да не й казва какво да прави. Св. Н. молила за съдействие и св. А., но той бил безучастен към случващото се. Г. обиждала, не давала думата на никого, говорела нейните неща, че е била измамена, че Д. трябвало да влезе в затвора, казвала постоянно на св. Н., че е неграмотна и задавала въпроси, които били в плюс за Д.. Поради шумът от разговорите на висок тон в кабинета на няколко пъти влизали св. С. (към онзи момент полицейски служител в РУ Несебър), К.Б. и Д.У. (също служители в РУ Несебър), които се интересували каква е причината за този шум. В крайна сметка св. Н. изготвила проект за протокол за проведената очна ставка и го предоставила на Д. и Г. за запознаване. Св. Д. нямала възражения и заявила, че ще подпише протокола. Св. Г. започнала да чете протокола на глас, като казала, че Н. не е записвала правилно изявленията й. Около 19:30 часа св. Т. решила да си тръгне, като напуснала кабинета. На излизане от управлението срещнала св. Н. (също полицейски служител в РУ Несебър) и го предупредила, че св. Н. може да има проблем с провеждането на очната ставка. Междувременно св. Н. внесла корекции в протокола съобразно забележките на Г. и го разпечатала отново. Г. отново имала забележки и искала Н. да премахне част от вписаните в протокола въпроси. По тях св. Н. отново направила корекции в протокола и го разпечатала за трети път. Подсъдимата отново заявила, че не било записано това, което казала. Тогава св. Н. й казала да й даде протокола, станала от мястото си и се насочила към Г.. Н. била права до гардероба, а Г. и св. А. били седнали. Подсъдимата казала, че иска да вземе протокола със себе си, но св. Н. й казала, че не може, тъй като е в един екземпляр. Св. Н. взела протокола от подсъдимата. В отговор Г. станала от мястото си, хванала протокола (докато бил в ръцете на Н.), започнала да го дърпа и да блъска Н.. В резултат на това Г. успяла да вземе протокола и отишла до вратата, където започнала да вика „Помощ, помощ“. Г. казала, че ще занесе протокола някъде и иска да си тръгва от кабинета. Привлечен от шума в кабинета влязъл св. Н. (който работел в съседния кабинет № 12) и заварил Н. и Г. да дърпат документи (за които впоследствие разбрал, че представляват проект за протокол от очна ставка). Отдръпнал ги една от друга и обяснил на Г., че не трябва да се държи така. Св. Н. приканил Г. и повереника й (св. А.) да излязат в коридора, където провел разговор с тях. След като се върнали в стаята св. Н. разпечатала нов проект за протокол, който бил подписан от св. Д. и подсъдимата.

Към февруари 2020г. св. П. изпълнява трудовите си функции като главен разследващ полицай – началник сектор „Разследване“ към РУ Несебър. Св. Н. и обяснила за проблемно протеклата очна ставка. Св. Н. помолила св. П. при необходимост от извършване на други процесуално-следствени действия с Д. и Г. да се включи друг разследващ полицай. Св. П. заявила, че лично ще извърши действията. По разпореждане на наблюдаващия прокурор на 15.05.2020г. следвало да се проведат три нови очни ставки, една от които между св. Д. и подсъдимата. Св. П. поела организацията за извършването им. Същите се извършили в нейния кабинет, в присъствието на свидетелите Н. и Г. (полицейски служител в РУ Несебър), които трябвало да бъдат свидетели при извършване на процесуално-следственото действие. Докато се провеждала очна ставка между Г. и св. Бръмбарова, св. Д. била насочена да изчака в кабинета на св. Н.. Първите две очни ставки били проведени и дошъл ред на очната ставка между Г. и Д.. Г. обвинила св. П., че докато Д. била при Н. двете се

наговаряли. Провеждането на очната ставка започнало, като в момента, в който св. Д. започнала да говори по същество – във връзка с въпросите по предмета на разследването, подсъдимата реагира емоционално, взела думата и не давала възможност на Д. да отговаря на въпросите. Г. говорела около 20 минути, след което св. П. ѝ обяснявала, че няма право да слага думи в устата на другата страна, която има право да говори това, което намира за добре, като дори и да е лъжа ще бъде записано в протокола така, както е казано. Разпитът продължил по този начин в рамките на около 2-3 часа. В един момент Г. заплашила, че ще даде полицейските служители на „Съдебен спор“ и ще пусне жалба до главния прокурор. След множество спорове на висок тон между Д. и Г. св. П. распечатала проект за протокол от проведената очна ставка. Г. започнала да чете протокола, но репликирала всяка дума, казана от Д.. Заявила, че данните, дадени от Д. са лъжа, и такъв протокол тя не може да подпише. Св. П. ѝ обяснила, че това са показания единствено на Д. и това не означава, че фактите са се реализирали по посочения от нея начин. Г. продължила да чете и да се ядосва, че това е лъжа, обръщала се директно към Д., репликирала я. Било около 16 – 16 и 15 часа и св. П. заявила на подсъдимата, че ѝ дава време най-късно до 17:00 часа да прочете протокола и ако не бъде прочетен и не заяви кое иска да бъде променено и то само и единствено относно казаното от нея, ще удостовери с подписи на свидетелите Н. и Г., че подсъдимата отказва да подпише. След това предупреждение Г. започнала да чете протокола, като св. П. преценила, че е най-добре да пише върху него и да въвежда това, което иска, но само там където са нейните отговори. Г. започнала да пише в протокола и бил набран нов проект за протокол от очна ставка, съобразен с предложените от нея корекции. В този момент между Д. и Г. отново възникнал спор, като започнали да спорят кой е номерът на студиото, за което говорят. Единственото, което се изяснило по време на очната ставка, били дадените суми, тъй като и двете твърдели едно и също по въпроса. По време на очната ставка на няколко пъти Д. искала да си тръгва, но св. П. не ѝ позволила. Около 18:30 часа очната ставка приключила и протоколът бил подписан.

За установяване на фактическата обстановка по делото, съдът кредитира в пълнота показанията на свидетелите Н., Т., Н., С., П., Г. и А.. Посочените свидетели са възприели различни етапи от установената по делото фактическа обстановка, като показанията им са последователни, логични и взаимнодопълващи се, поради което се кредитират изцяло от съда.

Свидетелките Н. и Т. са били преки очевидци на действията от 25.02.2020г. и 26.02.2020г., тъй като същите са се осъществили в кабинет № 13 в сградата на РУ Несебър, където двете изпълнявали към този момент служебните си задължения. Следва да се посочи, че показанията им изцяло си кореспондират помежду си, като двете свидетелки изнасят едни и същи факти и обстоятелства относно събитията, които са възприели заедно (до момента, в който св. Т. напуснала кабинета в 19:30 часа на 26.02.2020г.). Ето защо при формиране на фактическите си констатации относно реализираните събития на тези две дати, съдът се е ръководил в пълнота от показанията на двете свидетелки. Свидетелят Н. също е възприел част от събитията на 26.02.2020г., като неговите показания кореспондират с показанията на св. Н. във връзка с тези събития. Тук е моментът да се посочи, че във връзка с проведените очни ставки от 25.02.2020г. и 26.02.2020г. следва да се кредитират (но не изцяло) и показанията на св. Д.. В голямата си част показанията на тази свидетелка (също пряк очевидец на събитията) съвпадат с показанията на свидетелите Н., Т. и Н.. Налице е фактическо разминаване единствено по въпроса относно падане на св. Н. на земята. Видно е, че в дадените пред съда показания свидетелите Н., Н. и Д. не твърдят Н. да е паднала на земята при физическото ѝ съприкосновение с подсъдимата. Всички тези свидетели описват сходен механизъм, а именно, че св. Н. взела распечатания проект за протокол от Г., при което подсъдимата скочила, започнала да дърпа протокола от ръцете на Н. и да я блъска и по този начин успяла да си върне държането върху проекта за протокол. Св. Н. е възприел отделен етап от тази дейност, като е видял как Г. и Н. дърпат протокола. Н. описва този

механизъм по подробен начин, а Д. също потвърждава, че Г. единствено е блъснала Н.. Единствено в дадените в хода на досъдебното производство показания, приобщени по реда на чл. 281, ал. 5 вр. ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК свидетелката Д. твърди, че вследствие на бутането Н. е паднала на земята. Съдът не кредитира така приобщените показания на Д., тъй като в тази част същите не съответстват на показанията на останалите очевидци, в това число показанията на прекия участник във физическия сблъсък – св. Н.. Ето защо следва да се кредитират единствено показанията на св. Д., дадени в хода на съдебното следствие – че е било налице бутане, без падане на Н., както и показанията по този въпрос на свидетелите Н. и Н., които са в същата посока.

Във връзка с горното следва да се подчертае, че в обясненията на подсъдимата (които имат за целите на наказателния процес двойка функция – гласно доказателствено средство и начин за лансиране на линията на защита) също се съдържат различни елементи от реализираните на въпросните дати факти и обстоятелства. В обясненията си Г. също потвърждава, че е било налице физическо съприкосновение между Н. и нея във връзка с проекта за протокол, който подсъдимата взела с намерението да го изнесе от кабинета. Вярно е, че Г. не казва да е блъскала Н., но в тази част показанията ѝ представляват по-скоро следване на нейната линия на защита, отколкото източник на годни за предмета на доказване факти и обстоятелства. Този извод се потвърждава от показанията на посочените по-горе свидетели, вкл. св. Н. (пряк участник в сблъсъка), които потвърждават, че е имало блъскане. Следва да се обърне внимание, че в по-голямата си част обясненията на Г. представляват по-скоро изтъкване на причините за поведението ѝ и подробен разказан на предисторията, довела до провеждане на очните ставки. Ето защо в тези части показанията ѝ се кредитират, но с тях не се установяват съществени за предмета на обвинението факти и обстоятелства.

В показанията си (макар и лаконични) св. А. също потвърждава наличието на конфликтни ситуации при очната ставка от 26.02.2020г. (на която и той е участвал), поради което неговите показания също потвърждават показанията на останалите очевидци на това действие, обсъдени по-горе.

Свидетелката С. не е пряк очевидец на всички събития от 25.02.2020г., но е възприела отделни елементи от конфликтните ситуации, като е чула разговори на висок тон от кабинета на св. Н. и при проверка е видяла в кабинета две жени, едната от които викала, ръкомахала, размахвала документи. Тази свидетелката чула караници от кабинета и след това. Ето защо показанията на тази свидетелка потвърждават установеното и от показанията на свидетелките Т., Н. и Д. относно обстоятелството, че на 25.02.2020г., при провеждане на очна ставка в кабинета на св. Н., е възникнала конфликтна ситуация между участниците в очната ставка.

Показанията на свидетелите Г., П. и Н. изясняват механизма на събитията от 15.05.2020г. И тримата свидетели дават еднозначни и непротиворечиви сведения за фактите и обстоятелствата, които са се реализирали по време на очната ставка от тази дата, поради което съдът кредитира в пълнота показанията им. Липсват доказателствени източници, които да ги разколебават. Впрочем тези показания се потвърждават и от показанията на св. Д., дадени в хода на досъдебното производство, приобщени по реда на чл. 281, ал. 4 вр. ал. 1, т. 2 от НПК.

В заключение може да се посочи, че показанията на всички разпитани по делото свидетели и обясненията на подсъдимата в по-голямата си част кореспондират помежду си и установяват фактическата обстановка по описания по-горе начин. Наличните противоречия бяха обсъдени по-горе, но същите са несъществени и касаят отделни елементи от реализираните събития, като съдът посочи кои показания кредитира във връзка с тези елементи и защо. В останалата част всички свидетели (и подсъдимата в обясненията си) описват сходна фактическа обстановка (в зависимост от събитията, които всеки свидетел е

възприел), поради което установените от съда факти се приемат за доказани по категоричен начин в хода на настоящото производство.

На базата на установените горепосочени фактически положения съдът от правна страна достига до извод, че подсъдимата не е извършила престъплението по чл. 270, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК.

Както е прието в правната теория - проф. Лютов – Наказателно право на НРБ, особена част, том първи, редакционно-издателски отдел, С. 1987г., стр. 259, ако извършваната от съответния орган служебна дейност се приеме за противозаконна (респ. гражданите мотивират поведението си с претенцията, че по тяхно мнение дейността е противозаконна) следва да се възприеме същото решение като при принудата на орган на власт, а именно (посоченото пак там на стр. 256), че поведението не би представлявало деяние по чл. 270, ал. 1 от НК ако е извършено в състояние на неизбежна отбрана.

При извършена преценка, която се налага с оглед посочените по-горе теоретични постановки, отнесени към актуалната действаща уредба и спецификата на деянието, за което е повдигнато обвинение, настоящият съдебен състав достига до извод, че извършените очни ставки (на 25.02.2021г., 26.02.2021г. и 15.05.2021г.) представляват незаконосъобразно проведени действия по разследването. На първо място следва да се обърне внимание, че е необходимо към настоящия случай да се приложат разпоредбите на Директива 2012/29/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2012 година за установяване на минимални стандарти за правата, подкрепата и защитата на жертвите на престъпления и за замяна на Рамково решение 2001/220/ПВР на Съвета. Очевидно е, че със Закон за подпомагане и финансова компенсация на пострадали от престъпления (арг. от пар. 1а от ДР на Закона) в българското законодателство са въведени изискванията на тази директива. Следователно същата представлява акт от правото на ЕС, който следва да се взема предвид и да се прилага в Република България.

Съгласно чл. 2, б. „а“ от Директива 2012/29/ЕС „жертва“ означава физическо лице, което е претърпяло вреди, включително физическо, душевно или емоционално страдание или икономическа вреда, които са пряка последица от престъпление. Следва да се приеме, че в рамките на разследването по ДП № 304 ЗМ-110/2019г. по описа на РУ на МВР Несебър М.Г. е притежавала качеството „жертва“, тъй като същото е образувано по нейна жалба, в която са изложени твърдения, насочващи към извършено престъпление по чл. 209 от НК спрямо нея. Както се установява от разпита на св. Н. – досъдебното производство е било образувано именно за престъпление по чл. 209 от НК, като са събрани доказателства за преведени от Г. на Д. парични суми за покупка на апартамент, който обаче не е прехвърлен на подсъдимата. Събрани са доказателства, че Д. не е била собственик на този апартамент. Следователно към момента на провеждане на очните ставки са били събрани достатъчно данни, че Г. е физическо лице, претърпяло икономически вреди от възможно престъпление по чл. 209 от НК (за което са се събирали доказателства). От своя страна в пар. 12 от преамбюла на директивата е прието, че правата, установени в настоящата директива, не засягат правата на извършителя на престъпление. Терминът „извършител на престъпление“ се отнася до лице, което е осъдено за престъпление. За целите на настоящата директива обаче този термин се отнася и до заподозряно лице или обвиняем, преди евентуално установяване на вина или осъждане, и не накърнява презумпцията за невиновност. Очевидно въз основа на сигнала от Г. срещу Д. компетентните органи са приели, че може да се направи основателно предположение, че е извършено престъпление и този извод е на М.л своята санкция в образуване по реда на чл. 212 НПК на досъдебно производство за престъпление „измама“ по чл. 209 НК. За целите на Досъдебно производство № 304 ЗМ – 110/2019г. по описа на РУ Несебър Д. не е имала качествата обвиняем и осъдено лице. Очевидно обаче тя е била посочена от Г. (в изрична жалба до компетентните органи) като извършител на престъплението „измама“ спрямо нея, изразяващо се във въвеждане в

заблуждение при покупката на недвижим имот. Наред с това Директивата има за цел да се гарантират правата на жертвите. В настоящия случай е налице пострадало от престъпление лице, което е изложило твърдения, че конкретно лице го е въвело в заблуждение и му е причинило икономически вреди. При това положение и с оглед събраните към момента на очните ставки данни за преведени суми от Г. в полза на Д. и липсата на сключен договор за прехвърляне на недвижим имот (невъзможността да се сключи такъв от Д. поради факта, че не е собственик на имота) то по смисъла на Директивата тя е следвало да се третира като „заподозряно лице“, а оттам и като „извършител на престъпление“ по смисъла на пар. 12 от „Преамбюла“. Макар процесуалното качество на Д. към момента на провеждане на очната ставка да е било „свидетел“, с оглед субективното отношение на жертвата на престъпление отношенията между Г. и Д. е следвало да се третират като такива между извършител и жертва по смисъла на Директивата.

Целта на Директивата е да се гарантира, че жертвите на престъпления получават подходяща информация, подкрепа и защита и могат да участват в наказателното производство. За изпълнението на тази цел в директивата е предвиден сериозен набор от права, от които жертвите на престъпление могат да се възползват. Сериозен е акцентът върху ограничаването на броя на разпитите на жертвата от престъпление и необходимостта от избягване на визуален контакт с извършителя на престъпление – пар. 53 от Преамбюла, чл. 19, чл. 20, б. „б“, чл. 23, пар. 3, б. „а“. За определяне на необходимите мерки е предвиден и механизъм за признаване на жертвите със специфични нужди от защита, като според чл. 22 от Директивата, за да се прецени кои мерки са подходящи за конкретната жертва на престъпление държавите членки следва да гарантират, че жертвите получават навременна и индивидуална оценка, при която се отчитат личните характеристики на жертвата, видът или характерът на престъплението и обстоятелствата на престъплението. Според правилата на чл. 143, ал. 1 и ал. 2 от НПК очната ставка е част от способа на доказване по смисъла на НПК „разпит“ и се прави в присъствието на лицата, участващи в нея (както е сторено и в процесния случай). Прави впечатление, че между Г. и Д. са проведени очни ставки на три различни дати - 25.02.2020г., 26.02.2020г. и 15.05.2020г. От събраните по делото данни може да се направи извод, че преди провеждане на очните ставки (които предполагат физическо присъствие и на пострадалото от престъплението лице и на лицето, посочено от жертвата като извършител на престъплението) не е направена индивидуална оценка на Г.. Не са изследвани личните характеристики на жертвата, видът или характерът на престъплението и обстоятелствата на престъплението с цел да се определи има ли подходящи мерки, които следва да предприемат за закрила на жертвата. Очевидно е, че разследващите органи са имали намерение (чрез провеждане на действието „очна ставка“) да съберат пострадалото от престъплението лице и посочения от него извършител физически на едно място, но преди това не е извършена оценка дали подобно действие отговаря на целите на директивата и по специално на предвиденото в чл. 1 от нея, че жертвите следва да се третират с уважение, тактичност, разбиране, професионализъм и по недискриминационен начин при всички контакти със службите за подкрепа на жертвите или за възстановително правосъдие и с всички компетентни органи, действащи в рамките на наказателното производство.

Тъй като в случая е ставало въпрос за пострадало лице на сериозна възраст, което се е разпоредило със сериозна парична сума, то следва да се приеме, че преди събирането на Г. и Д. физически на едно място, е било необходимо тези специфични характеристики на случая и на личността на Г. да бъдат изследвани (ведно с всички други относими обстоятелства), за да може да й се постави индивидуална оценка, въз основа на която да се извърши преценка кои мерки са подходящи спрямо нея и в какви процесуално-следствени действия следва да участва, вкл. позволява ли състоянието й да участва в действия, свързани с осъществяване на физически и визуален контакт с Д.. След като това не е направено, съдът приема, че очните ставки са незаконосъобразни – проведени в нарушение на чл. 19, чл. 20, б. „б“, чл. 23, пар. 3, б. „а“ от Директива 2012/29/ЕС.

С оглед липсата на цитираната по-горе оценка, към момента на провеждане на очните ставки не е било ясно състоянието на Г. и не е бил изяснен начинът, по който тя възприема, или би могла да възприеме определени събития. Видно от обясненията ѝ, а и от разпита на всички свидетели по делото, Г. е била афектирана от отговорите на Д. при поставените по време на очната ставка въпроси, като определено е считала същите за лъжа (многократно е твърдяла това по време и на трите дати, на които са провеждани очни ставки). Ето защо в представите на Г. безспорно се е формирало съзнание, че спрямо нея се осъществява противоправно нападение от Д. – чрез потвърждаване на неистини пред компетентния орган, които биха могли да засегнат правата на Г. като пострадало от деяние по чл. 209 от НК лице. Следователно поведението ѝ – осъществено в рамките на незаконосъобразно проведено действие по разследването, би могло на първо място да се квалифицира като такова по неизбежна отбрана – насочено към защита на личните ѝ права (на пострадало от престъпление лице), чрез опит да се въздейства върху изявленията на Д. и протоколирането им. В тази връзка следва да се отбележи, че самото естество на процесуално-следственото действие очна ставка (извършвана чрез разпит на лицата) не дава възможност на лицето, претендиращо незаконосъобразност, да защити правата си по друг начин, освен в рамките на действието. Това е така, тъй като действието приключва с полагане на подписите от участниците и за тях не съществува възможност впоследствие да го оспорят пред висшестоящ орган, или по друг ред. Спецификата на действието и разглеждането му през призмата на цитираната директива, дават повод да се приеме, че единственият начин за защита от несъобразен с директивата разпит (очна ставка) е в рамките на самото действие. Т.е. действията на Г. не би следвало да се квалифицират като такива по чл. 270, ал. 1 НК, а като опит за защита срещу проведената в разрез с директивата очна ставка.

Извън горното, съдебният състав достигна до извод, че описаните в обвинителния акт изрази и действия на подсъдимата - по-голямата част от тях доказани в рамките на настоящото производство (с изключение на падането на св. Н. на земята), не осъществяват състава на престъплението по чл. 270, ал. 1 от НК. От обективна страна изпълнителното деяние на това престъпление се изразява в пречене на орган на власт. Последното означава, че при изпълнението на дейността на съответния орган се създават затруднения, които забавят изпълнението, намаляват ефективността му или правят невъзможно изпълнението на съответната дейност. Начините на създаване на пречки могат да бъдат най-разнообразни. Действително в случая дейността на разследващите органи е била забавена, като по делото се установява, че очните ставки (макар и в крайна сметка проведени) са отнели значително време, за което своята роля е изиграла и подсъдимата (с осъществяване на описаните в обвинителния акт и установени по делото действия). Следва да се има предвид обаче, че само по себе си забавянето на държавните органи не може да се приравни на „пречене“ по смисъла на чл. 270, ал. 1 от НК. Това е така, тъй като съществена особеност на изпълнителното деяние е неговата противозаконност – касае се за поведение, което не е съобразено със законовите изисквания и противоречи на установени в закон задължения да се съдейства или да не се пречи на съответния орган при изпълнение на дейността му. Т.е. не е достатъчно само да е попречено на съответния орган, а е необходимо това да е направено по противозаконен начин. За да е довършено престъплението е необходимо действително да са възникнали затруднения за осъществяване на дейността, но не е необходимо същата да е осуетена. От субективна страна деянието се извършва при пряк умисъл или евентуален умисъл, като деецът трябва да съзнава фактическата същност на своето деяние – да предвижда, че като резултат от него могат да възникнат затруднения при осъществяване дейността на органа на власт. Той трябва да иска или да допуска настъпването на тези общественоопасни последици. В правната теория и съдебната практика последователно е застъпено разбирането, че изпълнителното деяние на престъпния състав по чл. 270, ал. 1 от НК се осъществява само чрез такова поведение на дееца, което в нарушение на законови норми обективно затруднява, възпрепятства, създава спънки при

осъществяването на служебните задължения на органите на власт (Решение № 44 от 12.03.2021г. по нак. дело № 22/2021г. по описа на III н. о. на ВКС). Същото разбиране е застъпено напр. в проф. Лютов – Наказателно право на НРБ, особена част, том първи, редакционно-издателски отдел, С. 1987г., стр. 259 или в проф. д-р Иван Ненов – Наказателно право на Народна Република България, особена част, том втори, стр. 18.

С оглед така очертания предмет на престъплението, съдът намира, че елементът „противозаконност“ е съществена част от обективната му страна и следва да бъде доказан по делото, за да се приеме, че деецът е осъществил деянието по чл. 270, ал. 1 НК. В обвинителния акт са цитирани определени текстове от законодателството, които според обвинението обосновават признака „противозаконност“ по чл. 270, ал. 1 НК. Необходимо е да се отбележи, че нормите на чл. 197, чл. 203 НПК и чл. 67 от ЗМВР предвиждат правомощия и задължения за органите по разследването и органите на МВР (за законосъобразно и своевременно извършване на разследването, разкриване на обективната истина, задължителност на писмените указания на прокурора, предотвратяване, пресичане, разкриване и разследване на престъпления). Поради тази причина цитираните норми не предписват задължения за гражданите да се съдейства или да не се пречи на съответния орган при изпълнение на дейността му. Същите обективно не са годни да очертаят признака „противозаконност“ по смисъла на чл. 270, ал. 1 от НК. За наличието на този признак е необходимо да са нарушени норми, които задължават гражданите да следват определено поведение, свързано със съдействие на съответния орган при изпълнение на дейността му.

Единствената такава норма, цитирана от обвинението (и оттам въведена в предмета на делото), е тази на чл. 4 от ЗМВР: „Държавните органи, организациите, юридическите лица и гражданите са длъжни да оказват съдействие и да спазват разпорежданията на органите на МВР, издадени при или по повод осъществяване на определените им със закон функции“. В същото време, според обвинението престъплението е извършено с конкретно посочени действия на Г., които могат да се обобщят както следва: 1. Отказвала да отговаря на поставените въпроси от разследващ полицай; 2. Карала се с другия участник в очната ставка; 3. На висок тон нарекла св. Н. „Неграмотна, над теб има други хора, ще те изправя пред съдебен спор“; 4. Искала разследващият полицай да премахне отразените в протокола въпроси; 5. Държала се неуважително като крещяла: „Вие работите както ви изнася! Полицаяте са прости!“; 6. Взела протокола и го прибрала в чантата си; 7. Блъскала с ръце разследващ полицай Н., от което тя паднала; 8. Казала на В.Т.: „Ти няма ли да си тръгваш, не ми казвай ти на мен какво да правя“; 9. Крещяла и се държала се грубо с всички присъстващи лица, вкл. със разследващ полицай П.; 10. Прекъсвала св. Д.; 11. Саморъчно нанесла корекции в протокол за очна ставка; 12. Пречела да бъдат отразени направени изявления от Д. като ставала права и ръкомахайки крещяла „Това не го записвайте! Това е лъжа! Вие пишете само това, което тя казва, мен никой не ме слуша!“.

Част от тези действия по никакъв начин не могат да се квалифицират като липса на съдействие на разследващите органи (респ. пречене) при осъществяване на функциите им. Така например действията, с които подсъдимата е искала разследващият полицай да премахне отразените в протокола въпроси, саморъчно нанесла корекции в протокол за очна ставка и ставала права и ръкомахайки крещяла „Това не го записвайте! Това е лъжа! Вие пишете само това, което тя казва, мен никой не ме слуша!“, представляват реализиране на част от правата, които пострадалото лице има по смисъла на чл. 75, ал. 1 НПК - да прави искания, бележки, възражения. Тези конкретни действия представляват именно искания на пострадалото лице във връзка с проведената очна ставка и възражения срещу записването на определени изявления. Както се установява и от показанията на св. П. – самата тя е позволила на Г. да извършва записвания директно върху разпечатания проект на протокол. След като тези действия са извършени в рамките на правата, които законът дава на пострадалото лице, то същите няма как да са незаконосъобразни.

Не е обективно съставомерно и действието, отразено в обвинителния акт като: Казала на В.Т.: „Ти няма ли да си тръгваш, не ми казвай ти на мен какво да правя“. Това е така, тъй като св. Т. не е имала за целите на проведената очна ставка качеството на разследващ орган, като е присъствала по време на провеждането ѝ единствено поради факта, че изпълнява служебните си задължения в същия кабинет като св. Н.. Поради тази причина няма как действия, насочени срещу Т., да реализират състав на престъпление по чл. 270, ал. 1 от НК.

Друга група от описаните в обвинението действия по никакъв начин не могат да бъдат квалифицирани като липса на съдействие във връзка със спазване на разпореждания на органите на МВР, издадени при или по повод осъществяване на определените им със закон функции по смисъла на чл. 4 от ЗМВР (единствената цитирана от обвинението норма, която вменява задължения за гражданите). Това, че подсъдимата се карала с другия участник в очната ставка, на висок тон нарекла св. Н. „Неграмотна, над теб има други хора, ще те изправя пред съдебен спор“, държала се неуважително като крещяла: „Вие работите както ви изнася! Полицаяте са прости!“, блъскала с ръце разследващ полицай Н. и взела проекта за протокол от нея, крещяла и се държала грубо с всички присъстващи лица, вкл. със разследващ полицай П., прекъсвала св. Д., не може да се приравни на липса на изпълнение на разпореждане на орган на МВР. Посочените действия, макар и да са укорими и да представляват невъздържано поведение и проява на неуважение към органите на МВР и другия участник в очната ставка, не са извършени в нарушение на задължение, вменено с чл. 4 от ЗМВР. С тези действия на практика Г. не е попречила противозаконно (в нарушение на чл. 4 от ЗМВР) на разследващите органи да изпълнят задълженията си, а единствено е проявила неуважително и грубо отношение към присъстващите на очните ставки. Само по себе си подобно поведение е укоримо и представлява нарушение на обществения ред, но не попада в обхвата на „противозаконно“ поведение по смисъла на чл. 270, ал. 1 от НК, което да е извършено в нарушение на чл. 4 от ЗМВР. Тук е моментът да се посочи, че съдът е обвързан от фактическите и правни рамки на повдигнатото с обвинителния акт обвинение и би могъл да излезе от тях единствено при прилагане на закон за същото или по-леко наказуемо престъпление, но без изменение на обстоятелствената част на обвинението. В противен случай – когато е налице съществено изменение на обстоятелствената част на обвинението, или следва да се приложи закон за по-тежко наказуемо престъпление, съдът би могъл да се произнесе единствено ако е повдигнато ново обвинение – арг. от чл. 287, ал. 1 от НК. Ето защо във фактическите и правни рамки, очертани в обвинителния акт, при постановяване на присъдата настоящият съдебен състав не е имал правомощието да извършва преценка дали са извършени деяния, свързани с нарушаване на обществения ред. Това е така, тъй като действията, нарушаващи обществения ред, предполагат съвсем различна фактическа рамка от действията по чл. 270, ал. 1 от НК, която обективно няма как да фигурира при описание на обстоятелствата, на които се основава обвинението по чл. 270, ал. 1 от НК. При това положение няма как без изменение на обвинението съдът служебно да приеме за установени обстоятелства, свързани с нарушаване на обществения ред в производство, касаещо обвинение по чл. 270, ал. 1 от НК.

Макар в обвинението да е посочено, че подсъдимата отказвала да отговаря на поставените въпроси от разследващите полицаи по време на проведените очни ставки, подобно поведение не е отразено в обстоятелствената част на обвинителния акт, респ. не се установява от показанията на разпитаните по делото свидетели. Установява се, че поради възникналите спорове на висок тон Г. не чувала въпросите, които разследващите полицаи са ѝ задавали. Безспорно обаче по делото се установява, че Г. е отговаряла на поставените въпроси и е имала претенции към начина, по който се записват отговорите. В такава насока са показанията на всички разпитани свидетели, вкл. и обясненията на подсъдимата.

С оглед изложеното се налага извод, че нито едно от очертаните в обвинителния акт действия, с които според обвинението Г. е извършила деянието по чл. 270, ал. 1 от НК, не представлява неизпълнение на разпореждане на орган на МВР за оказване на съдействие при

осъществяване на функциите му. От разпита на св. Н. и св. П. не се установява същите да са давали разпореждания по чл. 4 от ЗМВР, които да не са били изпълнявани от подсъдимата. Самите свидетелки не посочват конкретни разпореждания по смисъла на чл. 4 от ЗМВР, които да са давали на подсъдимата във връзка с изпълнение на дейността си.

Изложеното мотивира съдебния състав да приеме, че в случая липсва един от елементите от обективната страна на престъплението по чл. 270, ал. 1 от НК, който да е осъществен от подсъдимата, а именно извършването на действия в противоречие с конкретна законова норма, която ѝ вменява задължение да съдейства, респ. да не пречи на органите на разследването при извършване на „очна ставка“.

Изложените съображения от своя страна мотивираха съда на основание чл. 304 от НПК да оправдае подсъдимата по повдигнатото обвинение, че е извършила престъпление по чл. 270, ал. 1 вр. чл. 26, ал. 1 от НК.

Така мотивиран съдът произнесе присъдата си.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: